

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד'גאולה" בשלימות ובגלוי!

ראה עמוד 8

ערב שבת קודש פ' ריגש, ח' טבת
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תמוז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
בת דודי מרת רייזל (ראזע) ב"ר צבי הירש ע"ה
ריווקין
נפטרה ביום י"ב כסלו ה'תשס"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

. . ואז, מיד הוא בא! / משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ז

8 זמן הגאולה

כל העולם רואה איך שנפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 "בזכות נשים צדקניות"

דוקא הנשים לא נסחפו בזרם / תפקידן המיוחד של הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"עיצומו של יום" / צילום מיוחד מהגהת הרבי מה"מ על שיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה

ג. האמר לעיל הוא צד השווה בכל העניות, ונסף לזה, ישנו ענין מיוחד בכל הענית - כשם ש"כל יוסא ויוסא עביר עבירותיה"¹⁰¹.
כיאר ענינו המיוחד של עשרה בטבת:
המאורע שאירע בעשרה בטבת, שבכללו נקבע הצום, הוא - כלשון הכתוב¹⁰²: "סמך מלך בכל אל ירושלים", כלומר, החלפת המצור על ירושלים והגה, כפסוק זה מצינו ענין מיוחד שלא מצינו בשאר העניות, והוא - הלשון "בעצם היום הזה": "כתב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בכל אל ירושלים בעצם היום הזה". וירועים רברי האבודרהם¹⁰³ שהובאו גם כבי"ב¹⁰⁴: "ואפילו היו (עשרה בטבת) חל בשבת לא היו יכולין לדחות ליום אחר, מפני שנאמר בו בעצם היום הזה, כמו ביום הכיפורים"¹⁰⁵.

והביאר כזה - דלכאורה, איך יתכן שהתענית דעשרה בטבת ידחה עונג שכתב והתירוק - כאמור - שהרצון מהפך את התענית לעונג, אלא שבוה בפה אופנים: (א) הענית סתם בשבת - הרי זה רצון אסור (היפך רצונו האמיתי). (ב) תענית חלום - התירה תורה, כגיל מספר השנים (יום"ם צריך להתענות תענית לתעניתו, כי החלום חלף בהנהגתו לפי הכל דאה שריע שם מוסר)¹⁰⁶ (ג) כיוהכ"פ - הרי זה רצונו בשלימות.

ומטעם זה - כן הוא גם בעשרה בטבת שנאמר בו "בעצם היום הזה" כמו כיוהכ"פ.

ונמצא, שבעשרה בטבת ישנה חומרא יחידה שלא מצינו בשאר הצומות (ד' הצומות) - שהוא ברוגמת יוהכ"פ:

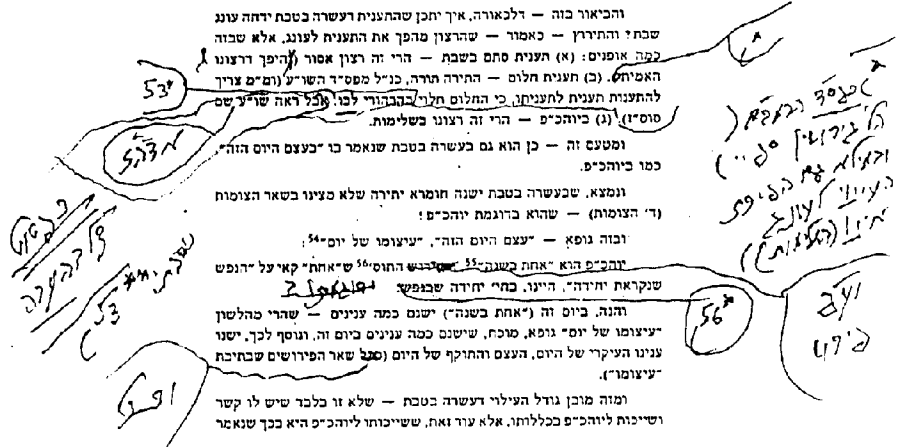
ובזה נוסף - "עצם היום הזה", "עיצומו של יום"¹⁰⁷.

והכ"פ הוא "אחת בשנה"¹⁰⁸ "לגבי החום"¹⁰⁹ ש"אחת" קאי על "הנפש שנקראת יחידה", היינו, בחי' יחידה שבנפש.

והנה, ביום זה (אחת בשנה) ישנם כמה ענינים - שהרי כהלשון "עיצומו של יום" גופא, מוכח, שישנם כמה ענינים ביום זה, ונוסף לכך, ישנו ענינו העיקרי של היום, העצם והתוקף של היום (שכל שאר הפירושים שבתוכו "עיצומו").

ומזה מוכן גדול העילוי דעשרה בטבת - שלא זו בלבד שיש לו קשר ושייכות ליוהכ"פ בכללותו, אלא עוד זאת, ששייכותו ליוהכ"פ היא ככך שנאמר

101 וחי' על תיב, ויהי שם חזק ורם, ב' 50 יתקבל בו, ב' 51 הל' תענית, 132 ארץ מקרב, 133 והא גם לפרש שם פרץ 430 ואילך 137 כרובת בת מערב, 134 ופס'ם הל' חסובה פ"א היניד, והא לפרש יוהכ"פ ש"ג, דע"ג, 135 ש"מחמת אחר מ"ו, 136 ד"ר עד אמת - טעמיה, א.

Handwritten notes and diagrams at the bottom of the page, including a list of numbers and some illegible text.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר תצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב
יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש

מערכת "יחי המלך"
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

מוקדש לעילוי נשמת יונן ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

"עיצומו של יום"

בקשר עם עשרה בטבת – יהפך לשמחה – שחל ביום ראשון הקרוב, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ה' פ' ויחי, עשרה בטבת ה'תשמ"ה – לאחרי תפלת מנחה, על-דבר הקשר המיוחד שבין צום עשרה בטבת ליום-הכיפורים

(הקטע נדפס (לאחרי הגהה נוספת) בהתוועדויות תשמ"ה ח"ב ע' 3-1002)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

האמור לעיל הוא צד השווה בכל התעניות, ונוסף לזה, ישנו ענין מיוחד בכל תענית – כשם ש"כל יומא ויומא עביד עביד עבידת".

ביאור ענינו המיוחד של עשרה בטבת:

המאורע שאירע בעשרה בטבת, שבגללו נקבע הצום, הוא – כלשון הכתוב: "סמך מלך בבל אל ירושלים", כלומר, התחלת המצור על ירושלים.

והנה, בפסוק זה מצינו ענין מיוחד שלא מצינו בשאר תעניות, והוא – הלשון "בעצם היום הזה" (וכפלו והדגישו): "כתב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלים בעצם היום הזה". וידועים דברי האבודרהם שהובאו גם בבי"י: "ואפילו הי' (עשרה בטבת) חל בשבת לא היו יכולין לדחותו ליום אחר, מפני שנאמר בו בעצם היום הזה, כמו ביום הכיפורים".

והביאור בזה – דלכאורה, איך יתכן שהתענית דעשרה בטבת ידחה עונג שבת (ובפרט ש"שבת שקולה כנגד כל המצוות שבתורה")? והתירוץ – כאמור – שהרצון מהפך את התענית לעונג, אלא שבזה כמה אופנים: (א) תענית סתם בשבת – הרי זה רצון אסור (היפך רצונו האמיתי דהאדם*). (ב) תענית חלום – התירה תורה, כנ"ל מפס"ד השו"ע (ומ"מ צריך להתענות תענית לתעניתו, כי החלום תלוי בהרהורי לבו). (ג) ביוהכ"פ – הרי זה רצונו בשלימות.

ומטעם זה – כן הוא גם בעשרה בטבת שנאמר בו "בעצם היום הזה", כמו ביוהכ"פ.

ונמצא, שבעשרה בטבת ישנה חומרא יתירה שלא מצינו בשאר הצומות (ד' הצומות) – שהוא בדוגמת יוהכ"פ!

ובזה גופא – "נעצם היום הזה", "עיצומו של יום":

יוהכ"פ הוא "אחת בשנה", וע"פ פירוש התוס' ש"אחת" קאי על "הנפש שנקראת יחידה", היינו, בחי' יחידה (שבנפש)^{56*}.

הנמשך הפענוח בסוף עמוד 10

...ואז, מיד הוא בא!

אולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים" ("ועמך כולם צדיקים"), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... ויתבעו שתבוא הגאולה תיכף ומיד . . ואז, מיד הוא בא!! • יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא • משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת* ה'תשמ"ז – מוגה

וגאולה העתידה, ע"י "דוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל⁶ אודות תוכן הפנימי דחנוכה – שקשור עם נס ה"שמן"⁷, בחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, רזין דרזין דאורייתא⁸, ו"שמן" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"⁹, שזהו תוכן הענין ד"פיוצו מעינותיך חוצה", שה"מעייני" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה

א. לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³ (ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב ב"פ"⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השייך לביהמ"ק העתיד

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ.

(2) ברכות נג, ב. נזיר בסופה.

(3) פרש"י בראשית א, ז – מב"ר פ"ד, ו.

(4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא.

(5) ראה שעהיוה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם

(* כקביעות שנה זו - תשס"ג. המו"ל.

נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א'.

(6) שיחת ש"פ וישב, א' דחנוכה – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 158 ואילך. ע' 169 ואילך. ועוד.

(7) ראה שבת כא, ב ובפרש"י (ד"ה מאי חנוכה).

(8) לקו"ת ש"ש ב, ד ואילך. כד, ד ואילך. ובארוכה – אמ"ב שער הק"ש פ"ד ואילך.

(9) שבת שם.

גם במקום ה”חוצה”, עד ל”חוי” שאין חוצה הימנו (כנ”ל בארוכה).

דהנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה ”נסתרה” . ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים, אמנם, בזמנו של האריז”ל התחיל ”מותר ומצוה לגלות זאת החכמה”¹⁰.

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה – ע”י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב”ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של ”יתפרנסון”¹¹, בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד”פוצו מעינותיך (דהבעש”ט) חוצה”.

ובענין זה – ”פוצו מעינותיך חוצה” – ניתוסף והולך ע”י רבותינו נשיאנו מדור לדור, עד לכ”ק מור”ח אדמו”ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע”י תלמידיו ושלוחיו, ”חיילי בית דוד”, שיוצאים ל”מלחמת בית דוד”, לבטל את אלו אשר חרפו עקבות משיחך¹², עד לביאת המשיח, באופן ד”ברוך¹³ ה’ לעולם אמן ואמן”¹⁴.

ולכן, לאחרי עבודתם של רבותינו נשיאנו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות, ”שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור

כרמך”¹⁵, בעידור וניכוש ”אילנא דחיי”¹⁶ תורות החסידות, כדי שיתן את פרוי (פירות ופירי פירות עד סוף העולם¹⁷), ”עד”¹⁸ כי יבוא שילה”¹⁹ – הרי, בדורנו זה, דור השביעי, ”כל השביעין חביבין”²⁰ (בדוגמת שנת השמיטה, ”בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב”²⁰), לא נותר אלא להוריד²¹ ולהביא את ביהמ”ק הנצחי, ”מקדש אדני-נונו ידך”²², בגאולה האמיתית והשלימה (שאין אחרי גלות²³) ע”י משיח צדקנו (שביאתו תלוי בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש”ט²⁴).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזהו”ע הנצחון ד”מלחמת בית דוד”

– לאחרי בזבוז אוצרות המלוכה²⁵, ”הון

(15) בהר כה, ג.

(16) ראה זח”ג קכד, ב – ברע”מ. אגה”ש ספ.

(17) ע”ד ל’ חז”ל – זבחים לז, ב. בכורות טז, א. ועוד. כולל הפירוש הפנימי – שעושים ”סוף” להעלם והסתר ד”עולם” (ולהעיר מפ”י מחז”ל ”בן מאה כו’ עבר ובטל מן העולם” – אוה”ת חיי שרה קי, ב. בשלח ע’ תקל. חוקת ס”ע תתי. ועוד).

(18) ל’ הכתוב – ויחי מט, י”ד (שקורין עתה בתפלת מנחה).

(19) ראה לקו”ד ח”ד תרסז, ב.

(20) ויק”ר פכ”ט, יא.

(21) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).

(22) בשלח יז, יז ובפרש”י. זח”ג רכא, א.

(23) מכליתא בשלח ט, א. הובא בתור”ה ה”ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(24) ראה אגה”ק דהבעש”ט (כש”ט בתחלתו. ובכ”מ).

(25) להעיר מהשייכות לפ’ ויגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר ”ילקט יוסף את כל הכסף גו” (פרשתנו מז, יד), ואמרו חז”ל (פסחים קיט, א. וש”נ) ”שלש מטמוניות הטמין יוסף כו” (נתבאר בתו”א פרשתנו מד, ב ואל”ך).

ובזה הרי מתבטאת העבודה של ”עזר כנגדו”¹⁷, לעשות מה”כנגדו” שתהי’ ”עזר”, מהלשון מצרי¹⁸ יפעלו את ה”אנכי”, שזוהי ההתחלה דעשרת הדברות.

ה. הוראה זו ישנה גם בעבודתה הפרטית של כל אחת ואחת בביתה:

על הנשים הצדקניות שבאותו הדור מוטל התפקיד להשריש במחשבת ילדיהן שידעו כי ”טוב סחרה מכל סחורה”¹⁹ – שהתורה מצד עצמה היא טוב, לא משום שהשני יטפח לו על השכם ויאמר לו ”אתה תלמיד טוב”, ולמעלה מזה – ”אתה למדן’ וכו’ וכו’, אלא (יחנכו אותם) לענין התורה שנעלית יותר אפילו מחפצי שמים ושדוקא על-ידה מתקשרים עם הקב”ה באופן ד”כולא חד”²⁰, וכמבואר במאמרים הקודמים שענין זה ישנו אפילו בלימוד נגלה (חיצוניות התורה), כמובן ומבואר בזה, ואפילו בלימוד קמ”ץ אל”ף א, שזהו קמ”ץ אל”ף ד”אנכי”, של התאחדות עם הקב”ה – באם רק לומדים כדי לעשות נח”ד לו ית’.

וכשילכו בדרך זו, היא תביא את הגאולה העתידה לבוא בקרוב ממש, וכפי שהי’ אז (ביצי”מ) – ”ובני יוצאים ביד רמה”²¹, שיהי’ כן גם עתה,

לא בדרך של בקשת הסכמה מהגוים ולא באופן שהולכים צעד אחר צעד באיטיות, כמ”ש²² ”מה אילת השחר מפציע” כך גם ”גאולתן של ישראל”, אלא כפי שאומר הזהר שהגאולה העתידה תהי’ באופן ד”נסים וגבורה”,

וכפסק הרמב”ם בהל’ מלכים²³ בפשיטות, שיבוא איש אשר יהי’ הוגה בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה ”כדוד אביו”, ולא יסתפק בנעשה בד’ אמותיו וגם לא יעמיד להצבעה האם רוצים לקבל את השו”ע או לא, אלא ”יכוף כל ישראל לילך בה” – הוא יכפה את כל בני ישראל ללמוד תורה ולקיים מצוות, ואזי ”אם עשה והצליח” ואח”כ ”בנה מקדש במקומו” ורק אח”כ ”קבץ נדחי ישראל”, הרי זה סימן שהוא ”משיח ודאי”,

ואז יקויימו גם דברי הרמב”ם בסיום הלכה זו: ”יתקן כל העולם כולו לעבוד את ה’ ביחד, שנאמר²⁴ כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו’ ולעבדו שכם אחד”.

(תרגום חפשי משיחת יו”ד שבט ה’תשכ”ג – בלתי מוגה)

(17) בראשית ב, יח. כולא חד”. וראה תניא פ”ד (ח, א).

(18) ראה ילקוט שמעוני יתרו כ, ב (רמז רפו): אנכי ל’ מצרי.

(21) בשלח יד, ח. (22) ירושלמי יומא פ”ג ה”ב.

(19) ל’ הפיוט ”שישו ושמתו בשמח”ת”.

(20) ראה זח”ג עג, א: ”ישראל אורייתא וקוב”ה (24) צפנ”ג ג, ט.

המדור מוקדש לע”נ האשה מרת **רבקה** בת הרה”ח ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב י”הר שיקיים היעוד ”הקיצו ורגנו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה”ח ר’ **שמואל** שי’ והרה”ח ר’ **יעקב** שי’ **שפריצער**

לפרוש מהאשה⁸; ודוקא הנשים הצדקניות לא קיבלו את שתי השיטות – לא להתנהג ח"ו בהתאם לגזירה ולא להתנתק ח"ו מהעבודה בעולם, והן העמידו מבני ישראל את צבאות השם, ובזכותן דוקא "נגאלו אבותינו (אפילו זקני ישראל) ממצרים".

ג. מכך ישנו גם לימוד והוראה בימים אלו, כשעלה ברצונו של הקב"ה להעמיד יהודי בנסיון של עשירות, עליו להמנע משני עניינים הנ"ל:

מצד אחד אומרים לו "היאורה תשליכוהו" (היינו שישקע בעניני פרנסתו), ורק כאשר יתחבר ליאור שהוא מקור הפרנסה ובו תלוי כל הטוב דמצרים – אזי יהי אדם חשוב בכל מצרים, ומצד שני ישנה עצה לברוח מהעולם ולהסגר לבד בד' אמותיו, והעולם הרי אפשר שיתקיים ע"י אחרים...

ועאכ"כ שיש לשלול את השיטה ד"אחרי רבים להטות"⁹, אלו הטוענים שאין מה לעשות מכיון שאמריקה שונה ("אמריקה איז אנדערש") – הרי בעל ההילולא שלל שיטה זו מלכתחילה, ואמר שגם באמריקה ישנו אותו הקב"ה ואותה התורה עם אותם המצוות, והוסיף שיתכן כי באמריקה זקוקים למס"נ באופן חדש – מתוך עושר.

ד. [.] ואף שהרמב"ם מביא בספרו¹⁰ דרך עבודה לנשים (מכיון שהן לכא"ו נחותות יותר) – הרי זהו רק בתחלת העבודה, אך בהמשך¹⁰ עליהן לילך מחיל אל חיל¹¹, עד שמגיעות לדרגא כזו שאין להן כל נפקא-מינא במה מתבטאת גזירת פרעה (למרות שהי' מושל ושולט על כל העולם כולו, כמובא במדרש¹²), ועאכ"כ שאין כל נפקא-מינא עבורם מה אומרת השכנה...

אלא הן מתמסרות לגדל ילדים כאלו, שכאשר יגיעו לקריעת ים-סוף בגאולה העכשוית עליו נאמר "בנהר יעברו ברגל"¹³ (בקיעת הנהר דלע"ל¹⁴), יהיו הילדים מוכנים אז ל"שם נשמחה בו"¹⁵ – בעצמותו, ותהי' אצלם השמחה ד"הם הכירוהו תחלה" – "זה א-לי ואנוהו",

ויתירה מזו: ביציאת מצרים נאמר פעם אחת בלבד "זה"⁵, ואילו בגאולה העתידה יאמרו שני פעמים "זה" ("ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה . . . זה ה' קוינו לו גו"¹⁶), על-דרך כפי שכל העבודה היא באופן **דכפלים** לתושבי, היינו, לא רק לפעול שהקדושה תשאר קדושה, אלא גם לעשות מהעולם ענין של קדושה.

יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"²⁶, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכא"ו מישראל, כפי שנקראו בני"י בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש²⁷ "בעצם היום הזה יצאו כל **צבאות הו'** מארץ מצרים" (ויתירה מזה "על צבאותם"²⁸, למעלה מהניצוצין, מצבאות הו"²⁹), כמבואר בהמשך ההילולא³⁰ –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיד להבנות בימיו של מלך המשיח, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

ב. ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו³¹, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר³² **עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בבית דוד מלכא משיחא.**

ובמילא, על כאו"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד

ובנו"ד – י"ל הרמז אבל גלוי: גלוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם **ולהפיצם.**

- (26) תו"ח שמות שכב, ב.
- (27) בא יב, מא.
- (28) שם, נא.
- (29) ד"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.
- (30) ד"ה באתי לגני תש"י פ"י ואילך.
- (31) ברכות מז, א. וש"נ.
- (32) במכתבו – נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט.

ולהתגלות למטה³³ – תיכף ומיד ממש. וכאמור, ענין זה שייך לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו"א מישראל, כל העשר סוגים ד"ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עציך ועד שואב מימך"³⁵, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתיקים **מהמפורש בתורה**, תושב"כ ותושבע"פ, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל.

ובלשון הכתוב³⁶ – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות³⁷ – "עם זו יצרתי לי (למען³⁸) תהלתי יספרו", היינו, שענינו דכאו"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"³⁹, בהמשך הפטרה הנ"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"⁴⁰ (בסיום וחותרם ההפטרה הנ"ל).

ג. ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכאו"א מישראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד **טבע** הבריאה ישנו וצריך להיות ענין של צמיחה וגידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אוה"ע, ואפילו אצל

- (33) ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.
- (34) בא י, ט.
- (35) ר"פ נצבים. וראה זח"ב פב, א.
- (36) ישע"י מג, כא.
- (37) ראה שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת ר"ס רפד. ועוד.
- (38) פרש"י עה"פ.
- (39) מד, ה.
- (40) שם, כג.

- (8) ראה פרש"י שמות ב, א.
- (9) משפטים כג, ב.
- (10) הל' תשובה פ"י ה"ה.
- (11) ל' הכתוב – תהלים פד, ח.
- (12) מכלתא לבשלח יד, ה. וראה זח"ב ו, א.
- (3) תהלים סו, ו.
- (16) ישע"י כה, ט. וראה סוף תענית וברש"י ותוס' שם.
- (15) תהלים שם. וראה ד"ה תפול עליהם אימתה ופחד הגדול – תו"ח בשלח רסד, א **ואילך**, שבנהר יעברו ברגל קאי על ימות המשיח ושם נשמחה בו קאי על עוה"ב. וראה גם ד"ה הנ"ל במאמרי אדמו"ר האמצעי דרושים לפסח (ויקרא ח"א ע' רג **ואילך**).
- (16) ישע"י כה, ט. וראה סוף תענית וברש"י ותוס' שם.
- (14) ראה לקו"ת צו טז, ד ואילך. שער האמונה לאדהאמ"צ פ"ב ואילך. ד"ה והניף תרח"ץ (סה"מ

דוקא הנשים לא נסחפו בזרם

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת ”יחי המלך”

א. דובר כמה פעמים¹ בנוגע למעלתן של נשי ובנות ישראל, ע”פ מה שאמרו חז”ל² ”בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים”, והרי כך יהי גם בגאולה העתידה כמ”ש³ ”כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות”.

שכן הרי ראו בעבודתו של נשיאינו בעל ההילולא (דיו”ד שבט) השקעה והשתדלות מיוחדים בענין נשי ובנות ישראל, וכידוע שעוד בהיותו בריגא – ששם היתה תחנתו הראשונה בצאתו מהמדינה ההיא – הוא הפעיל גם שם כחה של בנות שהחלו ללמוד חסידות, ואח”כ המשיך בזה גם הלאה במשך השנים שלאחרי זה באופן דמוסיף והולך מוסיף ואור, וכפי שהרבי אמר פעם שהדפסת הלוקטי-דיבורים באידיש מטרתה כדי שזה יגיע לא רק לאנשים שאינם מדברים לשון הקודש, אלא גם לנשים ובנות.

ב. והנה, הסיבה לכך שרק לאחרונה החלו בהשתדלות זו (עם נשי ובנות ישראל) אינה בגלל נחיתות מעלתן ח”ו, אלא אדרבה: דוקא משום שיש בהן חשיבות מיוחדת, וכאמור לעיל⁴, שכאשר צומחים מגרעין תבואות ופירות, ככל שעובר יותר זמן מהזריעה הפרי יוצא נעלה וחשוב יותר, ולכן גם צריכים להמתין לפני זה הרבה יותר זמן מאשר לפני פשוט [..]. ומכך גם מובן בעניננו, שבהשתדלות זו ישנו עליו מיוחד ומעלה מיוחדת אפילו על גבי עניני היהדות שהשתדלו עד עתה להביאם לאנשים פשוטים, כי כאמור כמה פעמים, סיבת ההתעכבות עד עתה הינה דוקא מפאת חשיבות הענין.

ועל-דרך מה שהי’ בגלות וגאולת מצרים, כפי שהגמ”⁵ מפרשת עה”פ⁶ ”זה א-לי ואנוהו” ש”הם הכירוהו תחלה”, שהכוונה אינה לזקני ישראל, אלא דוקא התינוקות שגידלו וחינכו אותם במצרים ע”י ההשתדלות של נשים צדקניות אשר העמידו את ה”זרע ברח”⁶, ולא נבהלו מכך שנמצאו במדינה שיש בה גזירה ד”כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו”⁷, מששמעותה היא שצריכים ללכת לפי סחף הזרם באותה המדינה, לפי היאור שמזין את המדינה,

וכידוע שהיו כאלו שנשמעו לגזירה, ולאידך היו אחרים ”דתיים” שטענו כי צריך כעת

1) ראה גם שיחת י”ט כסלו תשכ”ב – ”יחי המלך”
 2) ס”ב בהנחה – שיחות קודש תשכ”ג ע’ 170.
 3) בשלח טו, ב. וברש”י שם.
 4) ישעיה’ סא, ט.
 5) שמות א, כב.
 6) ראה גם שיחת י”ט כסלו תשכ”ב – ”יחי המלך”
 7) סוטה יא, ריש ע”ב. שמו”ר פ”א, יב.
 8) מיכה ז, טו.
 9) ברכות ט, סע”א ואילך.
 10) ויק”ר פ”א, ו. וש”נ.
 11) איוב יא, ט. וראה הלי’ ת”ת לאדה”ז פ”א ה”ה.

ואם בזמן הגמרא – כבר ”כלו כל הקיצין”⁴⁴, ומאז ”עבר”⁴⁵ קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו”... עאכ”כ לאחר החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ”ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב”רכוש גדול”⁴⁶ (כפי שמצינו בגלות מצרים) (שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים⁴⁷), ”שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם”⁴⁸), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה”רכוש גדול” ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בני” במשך כל הדורות.

ובפרט לאחר גילוי פנימיות התורה ובאופן הדפצה, בחכמה בינה (וגם) דעת, הרי כמחז”ל⁴⁹ ”עדה קנית מה חסרת”.

[וזה שייכול להיות עוד יותר – הרי מכיין ש”ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים”⁵⁰, באופן דאי-סוף, לא יוכלו לעולם להגיע לתכלית וסוף הענין, ואילו כל מה שייכולים להשיג – הרי ע”פ חזקת כשרות דבני” השיגו כבר; ואדרבה, בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל – ה”ז ע”י שתבוא תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי’ עבודתם של ישראל בתכלית

44) סנהדרין צז, ב.

45) ירמ’ ח, כ.

46) ועד”ז? בנוגע למשיח – שמיד ברגע שלאחרי החורבן ”נולד מושיעו של ישראל” (ראה ירושלמי ברכות פ”ב ה”ד. ובכ”מ). ומאז ועד היום הזה הולך וגדל כו’ (ובפרט ע”י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתכלית העילוי.

47) מיכה ז, טו.

48) ברכות ט, סע”א ואילך.

49) ויק”ר פ”א, ו. וש”נ.

50) איוב יא, ט. וראה הלי’ ת”ת לאדה”ז פ”א ה”ה.

בעלי-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי’ צומח שבדומם⁴¹), ובמילא, מבין כאו”א, גם קטן שבקטנים⁴², שבעניני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, ”מעלין בקודש”.

ובמילא, מובן בפשטות לכאו”א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי’ ענין של ירידה ח”ו, אלא אדרבה, ”מעלין בקודש” (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה, כנ”ל⁴³), ובפשטות – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכת המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכת ביהמ”ק.

ובפרט ע”פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ’ ויגש ל”קורות בתינו ארזים גו”⁴⁴, כנ”ל בארוכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ”ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, אשר, בית זה בהכרח שהי’ באין-ערוך אפילו ביחס לבית שני, גדול יהי’ כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה ”מספיקה” הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך למעלה מאלף ותשע מאות שנה... אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי שבאין-ערוך לגמרי⁴⁵!

41) ת”ח פרשתנו צא, סע”א ואילך.

42) ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והגידול כפשוטו (משא”כ בגיל העמידה וכו’), ומזה מובן גם בנוגע לצמיחה וגידול ברוחניות: ואילו גדול שבגדולים, עד לצדיק גמור – זקוק להתבוננות כו’, שלמרות גדול מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה וגידול, ”ילכו מחיל אל חיל”, עד לאופן ד”אין להם מנוחה כו” (ברכות בסופה. וש”נ).

43) ראה ע”ח (שער מיינוט הירח פ”ב) גדלות בבל יש בו עילוי במצב ספ” המל’ לגבי המצב בבית שני.

44) ס”ב בהש”ח – סה”ש תשמ”ז ח”א ע’ 217.

ואדרבה, עבודתם של בני ישראל תהי' אז "כמצות רצונך", ובמילא התענוג בורא (מהעבודה) יגדל יותר.

ומה שישנם טפשים הצועקים שטוב להם בגלות – האם בשביל זה הקב"ה "יאבד עולמו (תענוג בורא) מפני השוטים"?!

וכשם שכאשר שאלו במשנה⁵ "אם אין רצונו בעבודת כוכבים למה אינו מבטלה" [ובפרט שביטול העבודה זרה צריך להיות מכל וכל, שלא יאר "מאומה"⁶] ענו על כך: "הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ומזלות, יאבד עולמו מפני השוטים"? כך גם אומרים כאן: האם בגלל שישנם טפשים החושבים שטוב להם בגלות – "יאבד עולמו" ויחזיקו הלאה את שיכנתא בגלותא ובני ישראל בגלות!?! ...

ובפרט שהקב"ה יכול הרי להוציא את בני ישראל מהגלות בשעתא חדא וברגעא חדא, "וארו עם ענני שמיא"⁷ [לא שבני ישראל זקוקים לעננים, אלא העננים זקוקים לבני ישראל], ולהביא אותם לארץ הקודש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

5) ע"ז פ"ד מ"ז (נד, ב). פ"א ה"א.
6) ראה יג, יח. רמב"ם הל' ע"ז פ"ד ה"ז. הל' מאכא"ס (7) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

המשך מעמוד 14 - פענוח הכתי"ק:

והנה, ביום זה ("אחת בשנה") ישנם כמה ענינים – שהרי מהלשון "עיצומו של יום" גופא, מוכח, שישנם כמה ענינים ביום זה, ונוסף לכך, ישנו ענינו העיקרי של היום, העצם והתוקף של היום (וככל שאר הפירושים שבתב"ת "עיצומו").

ומזה מובן גודל העילוי דעשרה בטבת – שלא זו בלבד שיש לו קשר ושייכות ליוהכ"פ בכללותו, אלא עוד זאת, ששייכותו ליוהכ"פ היא בכך שנאמר בו "בעצם היום הזה", היינו, שהוא ע"ד ובדוגמת "עצם היום הזה" דיוהכ"פ, "עיצומו של יום"!

(* **כפס"ד הרמב"ם (הל' גירושין ספ"ב). ובמילא גם הפיכת העינוי לעונג אינו (בשלימות).**

56* ומזה אחת בשנה – יחידה בזמן, "קץ (שלימות) מחילה וסליחה" (רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז), ולכן נתחייב **בחמשה תפלות (לקו"ת ס"פ פנחס** וראה לקו"ש ח"ד ע' 1154).

בשמאל העמוד כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א למניחים בנוגע לציון מראה-מקום שכתבו בתוך ההנחה: **כפשוט צ"ל בהערה **53**, והוסיף: שו"ע אדה"ז שם.

אריכות הגלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁵⁴ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וכיו"ב, ואז, **מיד הוא בא!!**

54) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא ברד"ק סוף שמואל ב'). והובא להלכה – ב"י לטאו"ח סקפ"ח (משבלי הלקט דין סדר ברכת המזון). רוקח הל' תפלה סשכ"ב. וראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ק' אות טז. ובכ"מ.

השלימות, "כמצות רצונך"⁵¹.

ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים"⁵² ("ועמך כולם צדיקים"⁵³), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על

51) ראה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך 1) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך.
52) יבמות סד, סע"א. וש"נ.
53) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א.

קטע מההשלמות לסעיף ב' בשיחה זו, מ"הנחה – בלתי מוגה", ע"ד ההכרזה "עמדו הכן כולכם", לבנין ביהמ"ק והגאולה:

לכאורה, יכול לבוא משהו ולטעון: דיבורים אלו הם "ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אשר, בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמרו, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו?!

ובכן, לכל לראש צריכים לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו'; מכיון שכן הוא האמת ע"פ תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי.

ויתירה מזה – המצב כיום הוא שגם העולם מוכן לקבל זאת, צריכים רק לבוא ולומר באופן גלוי.

ועד"ז כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספרו ספדנייא וחנטו חנטייא" * – אזי צריכים לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים.

(* תענית ה, ב. עוד בענין זה ראה בשיחת ש"פ ויחי תנש"א (קטע ממנה יודפס אי"ה בגליון הבא).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

כל העולם רואה איך שנפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס!

וזהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שכאו"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעניני ההכנה אל הגאולה, אלא בעניני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' ניכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומריות העולם!

ואע"פ שמהחומריות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמי ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"נפשם עיקר וגופם טפל", הרי שלימות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמובן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלויתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם וענינם של הלויתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת"ל יראו איך שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("וועט מען גלייך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מאָנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שבינת המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכאו"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה | ההדגשות במקור)

מה נוגע עכשיו חילוקי דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות ושכינתא בגלותא...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

. . עומדים תיכף לקרוא בתורה (בתפילת מנחה) "יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

והנה, העבודה בגלות נמשכת כבר "שבע עשרה שנה", ומאה פעמים ככה – שבע עשרה מאות שנים, ועוד מאתיים שנה – 1900 שנה.

הכל מודים שזקוקים לירידה בגלות מצרים בכדי להתעלות אח"כ למקום גבוה יותר (ירידה צורך עלי').

אבל הרי לכל דבר יש שיעור...

מתגוללים אבודים ("מ'זואלגערט זיך פאַרלאַרענערהייט") בגלות כבר "שבע עשרה שנה", ושבע עשרה מאות שנה, עם עוד מאתיים שנה – כמה השיעור, עד מתי?!

רחמנות על יהודים!...

וככל שבני ישראל מבינים את גודל הרחמנות עליהם – הרי הקב"ה מבין זאת שלא בערך יותר, גם ממה שהאבות מבינים, ולכן מבקשים מהקב"ה "ברחמך הרבים רחם עלינו"¹, תרחם עלינו כפי שאתה מבין את גודל הרחמנות עלינו (כמבואר בארוכה בלקו"ת²).

במילא, אפילו אם ישנה סיבה מספקת להמצאותם של בני ישראל בגלות עד עתה, הרי תירוץ זה מספיק רק לרחמים שיש לבני ישראל על עצמם – אך מהו התירוץ לרחמים איך שהקב"ה מבין?!

ומה שמתרצים שהקב"ה יש לו הנאה ונחת מכך שבני ישראל עושים עבודתם בחושך כפול ומכופל של הגלות – אך כמה השיעור לזה!

יש לך נחת כבר 1900 שנה, אתה רוצה נחת – לבריאות! אבל גם לאחרי שמשיח יבוא, יהי' תענוג בורא, אלא שביחד עם תענוג נברא³.

ומה שישנם חילוקי דעות בזה – מה נוגע עכשיו דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות ושכינתא בגלותא⁴, וצריכים להוציא אותם משם... אל הגאולה... האמיתית והשלמה!...

במילא, תוציא את בני ישראל מהגלות ויהי' לך נחת מהם!

(3) ראה המשך וככה תרל"ז פ"ב ואילך. פט"ו. ועוד.

(4) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.

(1) בברכת יוצר.

(2) פנחס עח, ג.